

Gresvik Idrettsforening gjennom

75 år - En prolog skrevet av Jan Simensen

Vi er samlet for å hylde foreningen vår
som den 12 mars fylte 75 år.

Vår jubileumsberetning, som nå er gitt til de fleste,
beskriver Gresvik IF's historie, langt på vei det meste.

Selvsagt skal vi mot fremtiden løfte vårt blikk
men, ved en anledning som denne, bør vi ta med litt historikk.

Det berettes at det ble spilt fotball på Gressvik allerede i 1905.
Og det hevdes at sjøfolk tok spillet fra England med hjem.

At dette er helt riktig jeg slett ikke sier
det finnes nemlig også noen andre teorier.

Fotballspillet fenget, det ble dannet flere lag
det ble spilt på løkker av alle slag.

Banestandarden var ikke alltid den beste
og fersk kumøkk ga ikke så veldig godt feste.

Banen på Habekk hadde dog gode kvaliteter,
men, den ble pløyet opp, og her ble det satt poteter.

Det virket uforståelig for her trodde alle det var trygt
men, grunnen var verdenskrig og hungersnødsfrykt.

På Mørcheløkka hadde FFK en fin bane fått
her ble de den 17 mai 1917 hele 5-1 av Gresvik slått.

Vel, dette var kun litt fra de aller første år.
Så over til jubilanten, foreningen vår.

Det var den 12 mars 1922 at ting skulle skje.
Stiftelsen var et faktum, og Gresvik Idrettsforening navnet ble.

Bane måtte anlegges, det ble det første store løft
og skaffe penger, var da som nå, meget «tøft».

Men, modige menn som hadde møtt problemer før
satset dristig og feide all tvil på dør.

Bane skulle det bli, de ville slett ikke svikte.
Hindringer oppstod, men de tapte aldri målet av sikte.

Den som intet våger intet vinner, mottoet var
og i året 1930 stod banen klar.

Glemt var alt slitet med jord og med sten
og i åpningskampen skåret Gresvik 5 ganger og Glombo 1.

Tenk, at banen som raskt nærmer seg sytti
den dag i dag er utrolig nyttig.

Garderobehus ble bygget, for hjemmelag og gjester
og i Trondalen ble det arrangert populære dansefester.

Selv om hovedaktiviteten nok var fotballspill
kom det etter hvert flere grupper til.

Foreningen ville andre tilbud gi
og mange deltok aktivt i terrengløp, orientering og ski.

Skigruppa var dristig og la lista høyt
og bygge hoppbakke på Dale syntes nok mange var drøyt.

Men, med en utrolig innsats og vilje av stå
nådde gruppa i 1940 sitt høye mål.

Storbakken «Blåkollen» for hopping var klar
og et suksessfylt åpningsrenn ble holdt 4 februar.

Men, så kom krig og okkupasjon, det ble en vanskelig tid
foreningen ville ikke drive idrett i naziregi.

Styret avviste henstilling fra nazistiske idrettspamper
foreningen ble fiktivt oppløst, men i Trondalen spiltes illegale kamper.

Flere av medlemmene bedrev nå, i anførselstegn «farligere yrker»
De gjorde en utmerket innsats i de lokale hjemmefrontstyrker.

Så i mai 1945 kom freden og vi var atter fri
og foreningens aktiviteter kom i gang på bemerkelsesverdig kort tid.

Noen dristige sjeler med mot og gå-på humør
fikk satt damehåndball på kartet i nitten seks og førr (1946).

Ting kom på plass og godt arbeid ble gjort
den gang var jo håndball en utesport.

Jentene spilte på de mest utenkelige steder
og tenk, gruppe hadde en kvinne som leder.

Om de neste ti år kan en med rette si
at aktivitetsnivået økte i ballsport, orientering og ski.

Og foreningens utøvere var ofte blant de beste i klassen
men, i Trondalen ble det etter hvert trangt om plassen.

Et nytt prosjekt kom på beddingen nå
ny fotballbane skulle foreningen få.

Og skigruppa var aktiv med arrangement i langrenn og hopp
men, mangel på snø satte ofte en stopp.

Hopprennene i Blåkollen som var populære hos alle ble altfor få og bakken tok til å forfalle.

Så i november 1955 ble punktum satt da blåste stillaset ned en stormfull natt.

Et hardt slag for mange, men gruppa lot seg ikke knekke arrangerte år etter år forskjellige skirenn i rad og rekke.

Vi til den 23 september 1956 nå spranget tar da lå den nye gressbanen til innvielse klar.

En kjempeinnsats lå bak den tilvekst vi nå hadde fått og i åpningskampen ble Halden FK med 8-1 slått.

Garderobene i den «gamle bua» som huset ble kalt var ikke tidsmessig lenger, og en tanke forfalt.

Nok et prosjekt ble nå hentet frem nytt klubbhus ble bygget og stod klart i nittensekstifem (1965).

I årene som fulgte vårt medlemstall økte og stadig flere seg til foreningen søkte.

Selv om fotball og håndball nok dominerte vi også til andre aktiviteter inviterte.

Skigruppa lot seg som sagt ikke av snømangel stenge lagde flotte turløyper og arrangerte postjakt i terrenget.

Og å gå seg bort i Gressvikmarka burde ingen frykte det nye orienteringskartet fikk et meget godt rykte.

I lysløypesaken ble det lagt ned mye energi for et slikt tilbud ville vi befolkningen gi.

Men, tross utrettelig arbeid gjennom mange år den saken dessverre fortsatt uløst står.

Til Trondalen kom det stadig flere og flere. To garderober ble for lite, vi måtte ha mere.

Klubbhusutvidelse var det eneste svaret finansiering ble ordnet og planer gjort klare.

Garderober og dusjrom var fra først av meningen men, savnet av eget møtested var stort i foreningen.

Det syntes kanskje som et vel vågelig spill da vi også med møtesal flesket til.

Byggekomite og andre jobbet målbevisst og iherdig og i september 1978 stod bygget ferdig.

En kjempetilvekst til glede for store og små det er for øvrig akkurat her vi befinner oss nå.

To år etter var det klart for en ny utvidelse på tilbudskartet kvinnene ville spille fotball og vi med damefotball startet.

Om idrett er kultur ble ofte og lenge debattert det var slett ikke enkelt å få det akseptert.

Men, i 1982 fikk vi det endelige bevis da fikk foreningen Onsøy kommunes kulturpris.

En oppmuntring som gledet derom var det kun en mening det var første gang denne prisen gikk til en idrettsforening.

Oppover i 80-åra var aktiviteten stor og alt gikk stort sett i rute og da jordet vest for gressbanen ble til salgs var vi tidlig ute.

Ved hjelp av litt politikerpåvirkning, det kan vi røpe fikk vi Onsøy kommune til jordet å kjøpe.

Selv hadde vi ikke penger, vi var heller dårlig stelt men, med god hjelp av kommunen, fikk vi i -87 et nytt stort treningsfelt.

Og så hendte det store ting allerede i nittenåttiåtte (1988) nok en klubbhusutvidelse med sal, kontor, badstue og garderober så flotte.

Muliggjort ved at en dugnadsgjeng jobbet fra morgen til langt mot natt og nå var et foreløpig punktum for store prosjekter satt.

Vel, dette var et utvalg blant mye og mangt det kunne sies mye mer, men det vil føre for langt.

Gode sportslige prestasjoner er oppnådd av enkeltpersoner og lag de skal bestemt bli husket, men ikke ramses opp her i dag.

I vår beretning finns de beskrevet og her hører de hjemme der står de på trykk for at vi dem ikke skal glemme.

Hvor står vi? Det spørsmålet bør vi stille oss i dag. Fyller vi den misjon som forventes av et idrettslag?

Før vi våger oss på et svar, og forholdene vurderer jeg først fra vår formålsparagraf siterer:

«Foreningen vil gi tilbud til alle som vil drive idrett i organiserte former, og vil sammen med hjemmene bidra til å gi de unge positive og verdifulle holdninger».

Vi vil altså gi våre unge trivsel, trygghet og idrettsglede og ved dette dem bort fra dårlige miljøer lede.

Makter vi oppgaven, om det vil mange meninger ha men, vi hevder at spørsmålet kan besvares med et ja.

Ved å aktivisere nesten 500 unge vi fyller en misjon det må kunne underbygge vår klare konklusjon.

Vi mener selvsagt at ikke alt er såre vel og bra nei, vi må alltid en målsetting om å bli bedre, ha.

Til å møte nye problemstillinger må vi være beredt som eksempel nevnes nye bestemmelser for barneidrett.

Allsidighetstrening skal vektlegges mer for de små vi har fulgt opp, og har egen barneidrettsgruppe nå.

Vi har, men ønsker flere ledere med god kompetanse derfor gir vi alle som vil gå på kurs, en sjanse.

Vårt anlegg er blant de beste i fylket om vi skal si det selv men, det har kostet mye, og er fortsatt belastet med gjeld.

Det har stor kapasitet, og vi vil gjerne nye tilbud gi men, vi må alltid gjøre vurderinger i forhold til vår økonomi.

Til måtehold og god økonomistyring må vi oss forplikte og våre regnskaper viser nå at det er en lysning i sikte.

Om vår nå-situasjon vi mener å kunne si at vi er en livskraftig 75-åring som har mer å gi.

Om fremtiden er det som kjent vanskelig å spå vil vår forening ytterligere fremganger få?

En skal være varsom med å ta frem for store ord men svaret er ja, hvis man følger rett spor.

Organisasjonen må tilpasses tidens krav og normer og ikke stivne i de bestående former.

Kommunikasjon og informasjon er meget viktig skepsis og usikkerhet sprer seg hvis dette ikke gjøres riktig.

Til overholdelse av vedtatte bestemmelser må det stilles krav uten respekt og lojalitet vil vi lett spore av.

Vi må være ansvarsbevisste og ryddige, og holde kursen stø opprettholde og gjerne styrke den goodwill vi har i vårt nærmiljø.

Det er gjennom disse 75 årene nedlagt en frivillig innsats, uendelig stor og ved en anledning som denne fortjener mange rosende takkeord.

Takk til alle som i medgang og motgang, gjennom vekslende kår har stilt seg til tjeneste for foreningen vår.

Og trekke frem enkeltpersoner er slett ikke lett så, ingen gjømt og ingen glemt, stor takk til alle over ett.

De som nå har påtatt seg verv skal vi selvsagt ikke glemme omkring hundre kvinner og menn stiller opp for idretten å fremme.

De jakter ikke på hverken heder eller ære nei, de er utøvernes tjenere og vil kun det være.

Til deg som aktiv vil jeg derfor si, la dem få den takk de fortjener det gjør du best ved å opptre som en ener.

Vær høflig og blid, spar stygge og drepene ord
deres innsats for deg er mer verdifull enn du kanskje tror.

Vi takker alle våre grupper over ett
Fotball, Håndball, Trim og Barneidrett.

Old boys-avdeling, Damegruppe og Husstyret
er helt uunnværlige for foreningen, det kan jeg bedyre.

Takk til våre aktive, fra seniorer til minipiker og knøtter
og takk til alle dem som ved sitt medlemskap oss støtter

Takk til sponsorer, samarbeidspartnere og hjelpere på alle felt
uten deres støtte og velvilje hadde vi nok vært dårlig stelt.

Takk til overordnede idrettsledd og til de som bevilger penger
de brukes fornuftig, og hvis tvil, mye mer vi trenger.

Til slutt vil jeg uttrykke ønske om en positiv utvikling for vår forening
og at vi må fylle vår samfunnsnyttige misjon i ordets aller beste mening.

Vi må ikke la oss av problemer og motgang knekke
men, mot et felles mål må vi i samarbeid oss strekke.

Hvis vi alle lar oss av idrettens idealer lede
vil hver enkelt få oppleve den sanne idrettsglede.

La slagordet «Gresvik i våre hjerter» alltid lysende stå
da vil vår forening sikkert nye fremganger få.

-----§§§-----